

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดหัวหิน

วันที่ ๑๔ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดหัวหิน	โจทก์
	นางสาวมาลี	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร ความผิดต่อประมวลกฎหมายที่ดิน
ทำให้เสียหาย

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ เวลากลางวัน จำเลยตัดแปลง

ต่อเติมอาคาร ขนาดกว้าง ๑๐.๒๐ เมตร ยาว ๑๘ เมตร ๑ หลัง จากอาคารหลังเดิมซึ่งตั้งอยู่บริเวณหมู่ที่

๒ ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอบ้านนา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นชายหาดสาธารณะชายทะเล โดย

ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น รวมระยะเวลาที่ฝ่าฝืนจนถึงวันฟ้อง ๑,๔๗๕ วัน ต่อมาวันที่

- ๒ -

๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกันตลอดมาจนถึงวันพืง จำเลยซึ่งมิได้มีสิทธิครอบครองที่ดินและมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐ บริเวณข้างเคียงและบริเวณที่ตั้งอาคารที่จำเลยตัดแปลงต่อเติมเป็นความผิดดังกล่าว ตั้งอยู่บริเวณหมู่ที่ ๒ ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งเป็นชายหาดสาธารณะชายทะเล อันเป็นที่ดินของรัฐที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้ร่วมกัน เพื่อใช้เป็นที่สาธารณประโยชน์ให้ประชาชนพักผ่อนหย่อนใจ อยู่ในครอบครองดูแลของสำนักงานเทศบาลตำบลปากน้ำปราณ ขนาดกว้าง ๓ เมตร ยาว ๓๐.๖๐ เมตร คิดเป็นพื้นที่ ๙๑.๘๐ ตารางเมตร ๑ แปลง และขนาด ๑๑ เมตร ยาว ๓๙ เมตร คิดเป็นพื้นที่ ๔๒๙ ตารางเมตร ๑ แปลง รวมพื้นที่ที่เข้าไปยึดถือครอบครอง ๕๒๐.๘๐ ตารางเมตร และทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งที่ดินบริเวณชายหาดสาธารณะประโยชน์ โดยครอบครองพื้นที่ดังกล่าวไว้ ทำให้ประชาชนและบุคคลทั่วไปไม่สามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ในที่ดินของรัฐบริเวณดังกล่าวได้ โดยจำเลยไม่มีสิทธิครอบครอง มิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ และไม่ได้รับการยกเว้นตามกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๘, ๙, ๒๑, ๒๕ ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๙, ๑๐๘ ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑,

- ๓ -

๓๖๐ ให้จำเลยและบริวารออกจากที่ดินที่เข้าไปยึดถือครอบครอง ปรับจำเลยรายวันรวม ๑,๔๗๕ วัน

และปรับรายวันอีกตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนจนกว่าจำเลยจะรื้อถอนอาคาร

จำเลยให้การปฏิเสธ

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า เมื่อปี ๒๕๔๐ ถึง ๒๕๔๓ จำเลยเช่าที่ดิน ๒ แปลง บริเวณหมู่ที่

๒ ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่เกิดเหตุ จากสุขาภิบาลปากน้ำปราณ

ประมาณปี ๒๕๔๓ จำเลยก่อสร้างโรงฆ่าหมึกในที่ดินแปลงที่อยู่ติดกับองค์การสะพานปลา ลักษณะเป็นเพิง

หมาแขวน มุงด้วยสังกะสี โดยไม่ได้รับอนุญาต ต่อมา มีการเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล

ปลัดเทศบาลประสานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เกี่ยวกับการเช่าที่ดินชายทะเลได้ความว่า

ที่ดินบริเวณที่เกิดเหตุเป็นที่สาธารณประโยชน์ เทศบาลตำบลปากน้ำปราณไม่มีอำนาจให้ประชาชนเช่า จึง

แจ้งผู้เช่าว่าจะไม่ต่อสัญญาเช่า แต่จะเรียกเก็บค่ารักษาความสะอาดของบ้านเมืองแทนค่าเช่า ในปี ๒๕๕๒

เทศบาลตำบลปากน้ำปราณออกเทศบัญญัติการเก็บค่าตอบแทนตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗

มาตรา ๙ จากผู้ประกอบการบริเวณที่ดินชายทะเล มีการลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบก่อนจัดเก็บค่าตอบแทน

ดังกล่าว และถ้ายุโรปบริเวณที่เกิดเหตุไว้ จากการลงพื้นที่สำรวจได้ความว่าจำเลยได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่ ๒

แปลง แปลงหนึ่งเป็นโรงฆ่าหมึก ยังมีลักษณะเป็นเพิงหมาแขวน มุงด้วยสังกะสีเช่นเดิม ส่วนอีกแปลงหนึ่ง

- ๔ -

เป็นราวตากหมึก พื้นโล่งเป็นแนวยาวจรดทะเล เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ นายช่างโยธาชำนาญงานของเทศบาลออกตรวจพื้นที่ พบว่ามีการต่อเติมหลังคาโรงตากหมึกของจำเลยเป็นหลังคาจั่ว ส่วนแปลงที่เป็นราวตากหมึกมีการเทพื้นคอนกรีตและตั้งเสาพิงราวหมึก โดยมีได้รับอนุญาต จึงแจ้งให้ปลัดเทศบาลทราบ ต่อมาเทศบาลตำบลปากน้ำปราณได้รับแจ้งว่าการจัดเก็บค่าตอบแทนตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙ ไม่สามารถทำได้ จึงแจ้งให้ผู้ประกอบการ รวมทั้งจำเลยทราบเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๗ว่าจะยกเลิกการจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าว แล้วเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินและค่าธรรมเนียมขยะมูลฝอยแทน ต่อมาเมื่อมีหนังสือจากกองพันทหารราบที่ ๒ ศูนย์การทหารราบมาถึงนายกเทศมนตรีตำบลปากน้ำปราณว่า มีผู้บุกรุกพื้นที่สาธารณะชายทะเล ขอให้ร่วมตรวจสอบ จากการตรวจสอบพบการบุกรุกที่สาธารณะ จึงมีการประชุมแจ้งให้ผู้ประกอบการรวมทั้งจำเลยรื้อถอนอาคารภายใน ๑ เดือน แต่ผู้ประกอบการยังรับข้อเสนอไม่ได้ วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๗ มีการประชุมอีกครั้งเพื่อแจ้งให้จำเลยและผู้ประกอบการอื่นรื้อถอนอาคารและย้ายออกภายในวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๘ โดยมีการลงพื้นที่ชี้แจงในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แต่ผู้ประกอบการได้ร้องเรียนต่อศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงนัดประชุมชี้แจงผู้ประกอบการในวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ โดยให้ขยายเวลารื้อถอนออกไปจนถึงวันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ ต่อมาวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๘ นายอำเภอปราณบุรีเรียกประชุมคณะกรรมการจัดระเบียบชายหาด พร้อม

- ๕ -

เจ้าหน้าที่ทหาร โดยให้คณะกรรมการลงพื้นที่ชี้แจงกับผู้ประกอบการในวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๘ และให้ขยายเวลารื้อถอนออกไปจนถึงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ แต่จำเลยมิได้รื้อถอนและย้ายออกตามกำหนด รองนายกเทศมนตรีตำบลปากน้ำปราณจึงแจ้งความดำเนินคดีกับจำเลย ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่า เข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินและกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งที่ดินของรัฐโดยไม่ได้รับอนุญาต ก่อสร้างตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต และทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ จำเลยให้การปฏิเสธ

จำเลยนำสืบว่า มารดาจำเลยเช่าที่ดินที่เกิดเหตุจากสุขาภิบาลปากน้ำปราณทำเป็นที่ตากหมึกและโรงฟ่าหมึก มารดาจำเลยก่อสร้างโรงฟ่าหมึกประมาณปี ๒๕๑๔ ถึง ๒๕๑๕ ซึ่งก่อนหน้านั้นมารดาจำเลยเข้าไปตากหมึกอยู่ก่อนแล้ว เดิมก่อสร้างเป็นหลังคามุงจาก เปลี่ยนมาเป็นหลังคาสังกะสีช่วงปี ๒๕๒๕ ถึง ๒๕๒๖ ต่อมาในปี ๒๕๔๐ จำเลยทำสัญญาเช่าที่ดินบริเวณดังกล่าวแทนมารดา จากนั้นได้เปลี่ยนหลังคาโรงฟ่าหมึกบางส่วนเป็นหลังคากระเบื้องโดยเปลี่ยนเฉพาะช่วงกลางหลังคาเท่านั้น ด้านหน้าและด้านหลังยังเป็นหลังคาสังกะสีเช่นเดิม ระหว่างที่เช่าที่ดินจากเทศบาลตำบลปากน้ำปราณ จำเลยเสียค่าธรรมเนียมการ

- ๖ -

รักษาความสะอาด ต่อมาเปลี่ยนเป็นการจัดเก็บค่าตอบแทนตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๙ และค่า

ภาษีโรงเรือนตามลำดับ จนกระทั่งปี ๒๕๕๘ เทศบาลยกเลิกการจัดเก็บค่าตอบแทน

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า จำเลยทำ

สัญญาเช่าที่ดิน ๒ แปลง บริเวณหมู่ที่ ๒ ตำบลปากน้ำปราณ อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ที่เกิด

เหตุ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๐ เดิมเช่าจากสุขาภิบาลปากน้ำปราณ ต่อมาสุขาภิบาลเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาล มีการ

เรียกเก็บค่ารักษาความสะอาดของบ้านเมืองแทนค่าเช่า ต่อมาเปลี่ยนเป็นการจัดเก็บค่าตอบแทนตาม

ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๙ แต่ถูกยกเลิกในเวลาต่อมา แล้วเปลี่ยนเป็นการเก็บภาษี

โรงเรือนและที่ดินแทน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ สำหรับความผิด

ฐานตัดแปลงต่อเติมอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต โจทก์มีนายสาโรช นายช่างโยธาชำนาญงาน และนางลักขณา

หัวหน้าฝ่ายพัฒนารายได้ของเทศบาลตำบลปากน้ำปราณ เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่า ในปี ๒๕๕๒

เทศบาลออกเทศบัญญัติการเก็บค่าตอบแทนตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๙ จาก

ผู้ประกอบการบริเวณที่ดินชายทะเล พยานทั้งสองจึงลงพื้นที่ในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เพื่อตรวจสอบ

รังวัดพื้นที่ก่อนจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าว มีการถ่ายรูปที่ดินที่จำเลยถือครองไว้ จากการสำรวจพบว่า

จำเลยได้รับอนุญาตให้ใช้พื้นที่ ๒ แปลง แปลงหนึ่งเป็นโรงผ้าหมัก ลักษณะเป็นเพิงหมาแหงน หลังคามุง

- ๗ -

สังกะสีตามภาพถ่ายที่ถ่ายสำเนาเอกสารหมายเลข จ.๕๓ ภาพล่าง และ จ.๕๔ ภาพบน ส่วนอีกแปลงหนึ่งเป็นที่
ตากหมึก ลักษณะเป็นพื้นโล่งยาวจากถนนจนจรดชายทะเล ต่อมาวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ นายสาโรชออก
ตรวจพื้นที่พบว่าจำเลยตัดแปลงหลังคาโรงผ่าหมึกเป็นหลังคาจั่วตามภาพถ่ายที่ถ่ายสำเนาเอกสารหมายเลข
จ.๑๓ จ.๕๔ ภาพล่าง และ จ.๕๖ โดยมีได้รับอนุญาต เห็นว่า เมื่อนำภาพถ่ายโรงผ่าหมึกของจำเลยที่ถ่าย
สำเนาเอกสารหมายเลข จ.๕๓ ภาพล่าง และ จ.๕๔ ภาพบน ซึ่งพยานโจทก์อ้างว่าถ่ายไว้ตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ มาเทียบกับ
กับภาพถ่ายที่ถ่ายสำเนาเอกสารหมายเลข จ.๑๓ จ.๕๔ ภาพล่าง และ จ.๕๖ ซึ่งเป็นภาพถ่ายปัจจุบัน
โครงหลังคามีลักษณะเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน จากเดิมที่เป็นหลังคามุงด้วยสังกะสี ทรงเพิงหมาแหงน
เปลี่ยนเป็นหลังคาทรงจั่ว บ่งชี้ว่าจำเลยตัดแปลงอาคารจริง ส่วนจะตัดแปลงเมื่อใดนั้น แม้โจทก์จะไม่มี
ภาพถ่ายที่ถ่าย ณ วันที่พบการกระทำความผิดมาแสดง แต่พยานโจทก์ปากนายสาโรชเบิกความยืนยันว่า
ออกตรวจพื้นที่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และพบการตัดแปลงหลังคาในวันดังกล่าว จึงแจ้งให้ปลัดเทศบาล
ทราบ โดยมีนายธงชัย ปลัดเทศบาลตำบลปากน้ำปราณ เบิกความสนับสนุนว่า ทราบจากนายสาโรชว่าจำเลย
ตัดแปลงอาคารโรงผ่าหมึก ซึ่งพยานโจทก์ทุกปากเป็นเจ้าของพนักงานของรัฐ ไม่เคยมีสาเหตุก่อเหตุเคืองกับจำเลย
มาก่อน ที่ผ่านมามีทางเทศบาลตำบลปากน้ำปราณจะไม่ต่อสัญญาเช่าให้แก่จำเลยและผู้ประกอบการอื่น
นับแต่ปี ๒๕๔๔ แต่ยังมีอะลุ่มอล่วยให้ถือครองทำประโยชน์ในที่ดินบริเวณดังกล่าวอันเป็นที่สาธารณะมาโดย

- ๘ -

ตลอด หากไม่มีการร้องเรียนให้เจ้าหน้าที่ทหารตรวจสอบในปี ๒๕๕๗ ก็คงไม่มีการดำเนินคดีกับจำเลยเป็นคดีนี้ เชื่อว่าพยานโจทก์ปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ ไม่มีข้อระแวงว่าจะเป็นการกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยให้ต้องได้รับโทษโดยไม่เป็นความจริง เชื่อว่าพยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความไปตามความเป็นจริง คำเบิกความของพยานโจทก์จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนที่จำเลยนำสืบต่อสู่ว่า จำเลยเปลี่ยนหลังคาโรงผ่าหมึกจากสังกะสีเป็นกระเบื้องประมาณปี ๒๕๔๓ เปลี่ยนเฉพาะช่วงกลางหลังคาเท่านั้น ด้านหน้าและด้านหลังยังเป็นหลังคาสังกะสีเช่นเดิม ภาพถ่ายที่ถ่ายสำเนาตามเอกสารหมาย จ.๕๔ ภาพบนและภาพล่างเป็นภาพที่ถ่ายคนละมุมกัน เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของจำเลยขัดกับภาพถ่ายที่ปรากฏ แม้ตามภาพถ่ายที่ถ่ายสำเนาเอกสารหมาย จ.๕๔ ภาพบนและภาพล่างจะถ่ายจากคนละจุด โดยภาพล่างถ่ายจากอีกฝั่งถนน แต่ก็เห็นได้ชัดเจนว่าตามภาพบนที่นายสาโรช พยานโจทก์อ้างว่าถ่ายในปี ๒๕๕๒ นั้น เป็นการถ่ายในแนวตรง มิได้ถ่ายซ้อนจากล่างขึ้นบนเพื่อหลบมุมมิให้เห็นจั่วหลังคา ซึ่งตามภาพบนจะเห็นว่าหลังคาโรงผ่าหมึกจะเรียบ แต่ภาพล่างกลับปรากฏจั่วหลังคาอย่างชัดเจน นอกจากนี้ จำเลยและนายอเนก พยานจำเลยยังเบิกความตอบโจทก์ถามค้านรับว่า ในปี ๒๕๕๒ นางลักขณาและฝ่ายนายช่างออกสำรวจพื้นที่ แจ้งว่าจะเข้ามาถ่ายรูปประกอบการจัดเก็บค่าตอบแทนตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๙ เจือสมกับทางนำสืบของโจทก์ ยิ่งทำให้คำเบิกความพยานโจทก์มีน้ำหนักมั่นคง ส่วนที่จำเลยอ้างว่าพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยเฉพาะ

- ๙ -

ฐานก่อสร้างอาคารและบุกรุกที่สาธารณะ มิได้แจ้งข้อหาตัดแปลงอาคาร จำเลยไม่ทราบว่ามีกรตกเติมคำว่า “ตัดแปลง” ลงในบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาและบันทึกการรับมอบตัวและแจ้งข้อกล่าวหาเอกสารหมายเลข จ.๖๐ และ จ.๖๑ เมื่อใด ข้อนี้นักตำรวจโทอภิธาน พนักงานสอบสวนเบิกความตอบทนายจำเลยถามค้านรับว่าพยานตกเติมข้อความดังกล่าวจริง แต่ยืนยันว่าได้แจ้งข้อหาให้จำเลยทราบแล้ว ทั้งยังตอบโจทก์ถามถึงว่าเหตุที่มีการตกเติมเพราะตามแบบพิมพ์มีเพียงคำว่าก่อสร้าง แต่นางอรวิณ รองนายกเทศมนตรีตำบลปากน้ำปรามแจ้งความดำเนินคดีกับจำเลยในความผิดฐานก่อสร้าง ตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต พยานจึงตกเติมถ้อยคำและแจ้งข้อกล่าวหาตามที่นางอรวิณแจ้งความร้องทุกข์ จำเลยให้การปฏิเสธโดยมิได้ทักท้วง เมื่อพิจารณาบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๕๘ ปรากฏว่านางอรวิณแจ้งความในข้อหาตัดแปลงอาคารด้วยจริง ซึ่งตามปกติการสอบสวนเริ่มต้นจากที่มีบุคคลมาร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ดำเนินคดีแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด เบื้องต้นพนักงานสอบสวนก็ย่อมที่จะแจ้งข้อกล่าวหาและสอบสวนในความผิดฐานนั้น เชื่อว่า พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาแก่จำเลยและสอบสวนในความผิดฐานตัดแปลงอาคารแล้ว การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย ทางนำสืบของจำเลยไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานตัดแปลงต่อเติมอาคารตามฟ้องจริง สำหรับความผิดฐานเข้าไปยึดถือ ครอบครองที่ดินของรัฐ และทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้

- ๑๐ -

ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ นายธงชัย และนางลักขณา เบิกความทำนองเดียวกัน ว่า จำเลยสร้างโรงผ่าหมึกและราวตากหมึกบริเวณชายหาดสมเด็จพระนเรศวรมหาราชซึ่งเป็นที่สาธารณประโยชน์ให้ประชาชนใช้ร่วมกัน ตามแผนที่สังเขปแสดงสถานที่เกิดเหตุและภาพถ่ายทางอากาศที่ถ่ายสำเนาเอกสารหมายเลข จ.๙ ถึง จ.๑๒ เดิมจำเลยเช่าพื้นที่ดังกล่าวจากสุขาภิบาลปากน้ำปราณ สัญญาเช่าแบบปีต่อปี หลังจากสุขาภิบาลเปลี่ยนฐานะเป็นเทศบาล มีการตรวจสอบการให้เช่าที่ดินชายทะเลได้ความว่าที่ดินบริเวณที่เกิดเหตุเป็นที่สาธารณประโยชน์ เทศบาลจึงไม่ต่อสัญญาเช่า แต่เรียกเก็บค่ารักษาความสะอาดของบ้านเมืองแทน ในปี ๒๕๕๒ เทศบาลตำบลปากน้ำปราณออกเทศบัญญัติให้จัดเก็บค่าตอบแทนตามประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา ๙ แต่ภายหลังได้รับแจ้งว่าการจัดเก็บค่าตอบแทนดังกล่าวไม่สามารถทำได้ จึงยกเลิกการจัดเก็บค่าตอบแทน แล้วเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินและค่าธรรมเนียมขยะมูลฝอยแทน ต่อมาประชาชนร้องเรียนว่ามีผู้บุกรุกชายหาดสาธารณะ จึงมีการประชุมหลายครั้งแจ้งให้ผู้ประกอบการรวมทั้งจำเลยรื้อถอนอาคาร รวมถึงลงพื้นที่ชี้แจง และท้ายที่สุดได้ขยายเวลารื้อถอนออกไปจนถึงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ แต่จำเลยมิได้รื้อถอนและย้ายออกตามกำหนด เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามที่พยานโจทก์เบิกความมานั้น สอดรับกับทางนำสืบของจำเลย ฟังได้ว่าจำเลยเข้าไปยึดถือครอบครองพื้นที่ ๒ แปลง ซึ่งเป็นที่สาธารณประโยชน์ตามฟ้องจริง แต่จำเลยอ้างว่า นางแก้ว มารดาจำเลยเป็นผู้สร้างโรงผ่าหมึก

- ๑๑ -

และที่ตากหมึกตั้งแต่ปี ๒๕๑๔ ถึง ๒๕๑๕ ก่อนหน้านั้นประมาณ ๑ ถึง ๒ ปี มารดาจำเลยเข้าไปตากหมึกใน
พื้นที่ดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว โดยนายอเนก อติตกำนันและรองนายกเทศมนตรีตำบลปากน้ำปราณเบิกความ
สนับสนุนว่า พยานเห็นโรงผ้าหมึกของจำเลย ตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ ขณะนั้นยังเป็นของมารดาจำเลย อย่างไรก็ตาม
ตาม ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวขัดกับคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ให้การว่า มารดาจำเลยปลูกสร้างอาคาร
เพื่อทำปลาหมึกประมาณ ๓๗ ถึง ๓๘ ปีที่ผ่านมา หรือก็คือช่วงปี ๒๕๒๐ ถึง ๒๕๒๑ เท่านั้น ซึ่งคำให้การ
ดังกล่าวเชื่อมกับที่นายธงชัยเบิกความตอบนายจำเลยถามค้านว่ามารดาจำเลยน่าจะเริ่มประกอบกิจการตาก
หมึกในปี ๒๕๒๑ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพิเคราะห์สำเนาหนังสือเรื่องที่ดินให้เช่าชายทะเล ฉบับลงวันที่ ๒๖
ธันวาคม ๒๕๔๓ เอกสารหมายเลข จ.๒๔ ได้ความตามเอกสารว่า เดิมชาวบ้านที่มีอาชีพทำหมึกมักจะนำหมึกสด
มาตากแห้งโดยตั้งแผงตากหมึกบริเวณทางเดิน บนถนน ตรอก ซอยต่าง ๆ โดยเฉพาะบริเวณชายหาดทำให้
เกะกะและกีดขวางทางสัญจร คณะกรรมการสุขภาพตำบลปากน้ำปราณจึงประชุมเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๒๑
และมีมติให้เช่าที่ชายทะเลเพื่อตากหมึก เชื่อว่า ก่อนปี ๒๕๒๑ ชาวบ้านต่างนำแผงตากหมึกมาตั้งโดยไม่มี
การจัดระเบียบ เป็นการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ร่วมกัน มิได้แบ่งแยกการครอบครองพื้นที่ออกเป็นสัดส่วน
ดังเช่นปัจจุบัน เชื่อว่ามารดาจำเลยเริ่มเข้าไปยึดถือครอบครองพื้นที่ดังกล่าวหลังจากสุขภาพตำบลปากน้ำ
ปราณอนุมัติให้เช่าที่ชายทะเล มิได้ยึดถือครอบครองก่อนวันที่ 4 มีนาคม 2515 ซึ่งเป็นวันที่ประกาศของ

- ๑๒ -

คณะปฏิวัติ ฉบับที่ 96 ลงวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2515 ใช้บังคับดังที่จำเลยนำสืบอันจะส่งผลให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติตามระเบียบ
ที่คณะกรรมการกำหนดเสียก่อน ถ้าผู้ฝ่าฝืนเพิกเฉยหรือไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบ ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่มีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ฝ่าฝืนออกจากที่ดินและรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างในที่ดินนั้นภายในระยะเวลาที่
กำหนด ถ้าไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเป็นหนังสือของพนักงานเจ้าหน้าที่จึงจะดำเนินการตามขั้นตอนคดีอาญาเพื่อ
ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 108 ได้ ประกอบกับจำเลยเพิ่งยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นกล่าวอ้าง
ในชั้นพิจารณาหลังจากมีเวลาคิดหาข้อแก้ตัวเพื่อให้ตนพ้นผิด จึงไม่น่าหนักใจรับฟัง พยานหลักฐานที่
จำเลยนำสืบมาจึงไม่น่าหนักใจกลางพยานหลักฐานโจทก์ เมื่อข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยเข้าไปยึดถือ
ครอบครองพื้นที่ ๒ แปลง ซึ่งเป็นที่สาธารณประโยชน์ ทำให้ประชาชนไม่อาจเข้าไปใช้ประโยชน์ในบริเวณ
ดังกล่าว อันเป็นการฝ่าฝืนประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา 9 ตั้งแต่วันที่ 4 มีนาคม 2515 เป็นต้น
ไปแล้ว การกระทำของจำเลยเป็นความผิดทันทีโดยพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ต้องปฏิบัติตามขั้นตอนใด ๆ ทั้งสิ้น
พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานเข้าไปยึดถือ
ครอบครองที่ดินของรัฐ และทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้
เพื่อสาธารณประโยชน์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามฟ้อง

- ๑๓ -

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 21, 65
วรรคหนึ่งและวรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๙๗ มาตรา 9
(1), 108 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทง
ความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๑ ฐานตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก ๑ เดือน
และปรับอีกวันละ ๓๐๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2555 จนถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 16 มีนาคม 2559)
เป็นเวลา 1,๔๗๕ วัน เป็นเงิน ๔๔๒,๕๐๐ บาท ฐานบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐและฐานทำให้
เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ เป็นกรรม
เดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360 ซึ่งเป็นบทที่มี
โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก ๑ ปี รวมจำคุก ๑ ปี ๑ เดือน และปรับ
๔๔๒,๕๐๐ บาท และให้ปรับฐานตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกวันละ ๓๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้อง
เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะรื้อถอนอาคาร ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙,
๓๐ โดยให้กักขังแทนค่าปรับได้เกินกว่า ๑ ปีแต่ไม่เกิน ๒ ปี ให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินที่เข้าไป
ยึดถือครอบครอง./

- ๑๔ -

นางสาวชยาภา ชมชัยยา

นายมานะ ไชยันโต